

PARAULES DE VIDA

Solemnitat del Corpus Christi

Celebrem avui la solemnitat del Corpus Christi. En l'Evangeli escoltem que, encara que van ser els deixebles els qui van prendre la iniciativa de preparar el sopar amb l'anyell pasqual, va ser el Senyor qui els va convidar a menjar el seu cos i a beure la seua sang. Com aquells deixebles, també nosaltres, cada vegada que participem en l'Eucaristia ens reunim amb Ell responent positivament a la invitació que ens fa a compartir la seua taula. Per això penso que, en el fons, l'allunyament de l'Eucaristia que avui tants cristians viuen no és únicament menyspreu a un ritu, sinó que expressa indiferència respecte de Crist, de la seua Paraula, de la seua amistat. És com quan un amic ens convida i ens mostrem indiferents, amb lo qual manifestem que no ens interessa la seua persona.

La solemnitat d'avui ens recorda a tots que no podem considerar-nos bons amics de Jesús si no ens alegrem de la invitació a participar en el banquet eucarístic i no li responem positivament. Qui s'allunya de l'Eucaristia, a poc a poc, en el cor va allunyant-se del Senyor, i la seua amistat amb Ell, quasi sense adonar-se'n, va morint. Jesús acaba convertint-se en un personatge llunyà i estrany. Participar en l'Eucaristia dominical considerant-la un deure fonamental del cristià, no és únicament complir una llei o una norma imposada, és signe de què per damunt d'altres coses valorem l'amistat amb Jesús i volem configurar la nostra vida des d'eixa amistat.

Segurament els deixebles van respondre a la invitació de Jesús perquè era el Senyor qui els con-

vidava a menjar el seu cos i a beure la seua sang. I és que qui unia a aquell grup era Ell. Quan llegim

l'Evangeli descobrim que entre ells no hi havia una unitat forta; existien diferències per les expectatives que cadascú tenia; de vegades discutien qui seria el més important en el regne del cel; no pensaven de la mateixa manera ni tenien la mateixa forma de ser... ¿Què és el que els mantenia units? Sens lloc a dubte hem de pensar que el qui els unia era Jesús, i que sense Ell no tenia cap sentit romandre units.

L'Església la formem persones amb diferències entre nosaltres, amb maneres de pensar i sensibilitats diverses, fins i tot amb interessos divergents. Però tots sentim que Jesús és quelcom nostre, i sabem que no ens podem apropiat d'Ell com si fos únicament meu. Jesús és tan meu com d'aquell que pensa diferent a mi. L'Eucaristia és el sagrament del que el Senyor se serveix per a unir-nos a Ell i, per tant, és el sagrament que manté la unitat entre els cristians. Participar en l'Eucaristia és el que fa possible que les diferències entre nosaltres no arriben a convertir-se en divisions. Sense Jesús la comunitat es dispersa. Sense l'Eucaristia l'Església es desfà.

Quan un cristià abandona l'Eucaristia no sols s'allunya del Senyor, sinó que acaba sentint-se estrany en la comunitat cristiana i se separa d'ella. Sant Agustí, en un dels seus sermons, parlant d'aquest sagrament diu: «en aquest pa se us indica com deveu estimar la unitat». No abandonem l'Eucaristia si volem romandre units al Senyor i a la seua Església.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (IV)

Un home cridat a fondre's amb la màquina?

Aquesta idea de què la realitat transcendeix la imatge que ens fem d'ella o la representació que brinda la ciència, no significa que, per als transhumanistes, el fons últim de la realitat sigui un misteri inescrutable o un enigma indissoluble a la racionalitat humana. Significa que ens trobem en un univers interdependent, multicèntric i multifactorial i que els models científics, per elaborats i rigorosos que siguin, no poden preveure, ni anticipar tot el que s'esdevindrà.

En conseqüència, si un model no pot elaborar perspectives segures, no pot considerar-se un model perfecte, sinó una mera aproximació. És difícil no estar d'acord amb aquesta tesi. Fins i tot, els crítics del transhumanisme, els humanistes laics i els teòlegs

catòlics, coincideixen en aquest punt. Una altra cosa és la filosofia neopositivista i cientista que atorga un poder absolut a la ciència a l'hora de desxifrar i explicar la complexitat de la realitat.

El pensament, tal com es descriu des del transhumanisme, no flueix en un únic sentit, sinó que recorre diferents camins que no es poden preveure ni anticipar, perquè està subjecte a un univers de factors i de variables molt gran. Quan hom pensa, no sap, de veres, què acabarà pensant. Si, de fet, ho sap abans de posar-se a pensar, és que no està pensant, perquè el pensament és lliure i dibuixa meandres i circuits que no havia imaginat el pensador que es disposa a exercir, lliurement, el seu pensament.

La incertesa que tenalla el nostre món és qualitativament diferent de la d'altres temps i d'altres èpoques, atesa la complexitat i la interdependència de molts factors que no coneixem. Aquesta incertesa també creix a mesura que creix la pol·lució informativa. Com més informat està el ciutadà, més difícil li resulta fer-se una composició del món, una visió global de la història i del lloc que ocupa l'home en el món.

Des de l'humanisme s'obre un fissura entre l'home i la natura, mentre que en el transhumanisme, l'ésser humà està cridat a fondre's amb la màquina per originar una síntesi que ja no permetrà identificar les fronteres entre l'home i la màquina.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Solemnidad del Corpus Christi

Celebramos hoy la solemnidad del Corpus Christi. En el Evangelio escuchamos que, aunque fueron los discípulos quienes tomaron la iniciativa de preparar la cena con el cordero pascual, fue el Señor quien los invitó a comer su cuerpo y a beber su sangre. Como aquellos discípulos, también nosotros, cada vez que participamos en la Eucaristía nos reunimos con Él respondiendo positivamente a la invitación que nos hace a compartir su mesa. Por eso pienso que, en el fondo, el alejamiento de la Eucaristía que hoy tantos cristianos viven no es únicamente desprecio a un rito, sino que expresa indiferencia respecto de Cristo, de su Palabra, de su amistad. Es como cuando un amigo nos invita y nos mostramos indiferentes, con lo cual manifestamos que no nos interesa su persona.

La solemnidad de hoy nos recuerda a todos que no podemos considerarnos buenos amigos de Jesús si no nos alegramos de la invitación a participar en el banquete eucarístico y no le respondemos positivamente. Quien se aleja de la Eucaristía, poco a poco, en su corazón va alejándose del Señor, y su amistad con Él, casi sin darse cuenta, va muriendo. Jesús acaba convirtiéndose en un personaje lejano y extraño. Participar en la Eucaristía dominical considerándola un deber fundamental del cristiano, no es únicamente cumplir una ley o una norma impuesta, es signo de que por encima de otras cosas valoramos la amistad con Jesús y queremos configurar nuestra vida desde esa amistad.

Seguramente los discípulos respondieron a la invitación de Jesús porque era el Señor quien los invitaba a comer su cuerpo y a beber su sangre. Y es que quien unía a aquel grupo era Él. Cuando leemos el Evangelio descubrimos que entre ellos no había una unidad fuerte; existían diferencias por las expectativas que cada cual tenía; a veces discutían quién sería el más importante en el reino del cielo; no pensaban del mismo modo ni tenían la misma forma de ser... ¿Qué es lo que los mantenía unidos? Sin lugar a duda tenemos que pensar que quien los unía era Jesús, y que sin Él no tenía ningún sentido permanecer unidos.

La Iglesia la formamos personas con diferencias entre nosotros, con maneras de pensar y sensibilidades diversas, incluso con intereses divergentes. Pero todos sentimos que Jesús es algo nuestro, y sabemos que no nos podemos apropiarnos de Él como si fuera únicamente mío. Jesús es tan mío como de aquel que piensa diferente a mí. La Eucaristía es el sacramento del que el Señor se sirve para unirnos a Él y, por tanto, es el sacramento que mantiene la unión entre los cristianos. Participar en la Eucaristía es lo que hace posible que las diferencias entre nosotros no lleguen a convertirse en divisiones. Sin Jesús la comunidad se dispersa. Sin la Eucaristía la Iglesia se deshace.

Cuando un cristiano abandona la Eucaristía no solo se aleja del Señor, sino que acaba sintiéndose extraño en la comunidad cristiana y se separa de ella. San Agustín, en uno de sus sermones, hablando de este sacramento dice: «en este pan se os indica cómo debéis amar la unidad». No abandonemos la Eucaristía si queremos permanecer unidos al Señor y a su Iglesia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa de Sant Francesc a la Fatarella

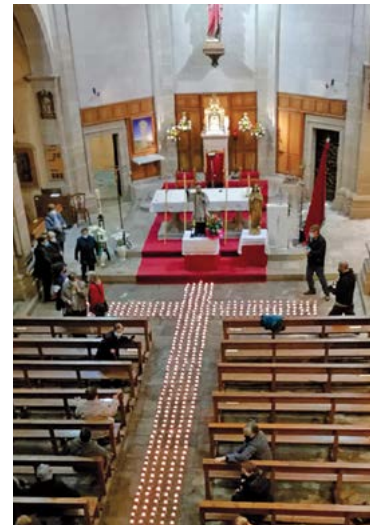
El dia 10 d'abril s'hauria hagut de celebrar la romeria a Sant Francesc de la Fatarella però, per segon any consecutiu, degut a la pandèmia de la Covid-19, no ha estat possible.

Per commemorar aquesta celebració, la comissió d'obres per a la restauració de l'ermita va posar a la venda unes veles per recaptar fons i amb les quals es va

confeccionar una creu al llarg del passadís de l'església. Es va celebrar la Missa amb la presència de sant Francesc i santa Magdalena i es van recordar alguns dels cants de la diada.

L'acte va ser tot un èxit i esperem que el proper any puguem celebrar la romeria amb total normalitat.

Mn. David Arsa

Iniciació cristiana a Càlig

L'Esperit continua vivificant l'Església, renovant-la i enfortint-la en la fe per mitjà dels sacraments. Prova fefaent és la incorporació a l'Església d'una xica de vint-i-cinc anys.

Fa quasi tres anys, Laura va iniciar el seu itinerari catecumenal acompanyada per la comunitat cristiana de Càlig i, en particular, per Merche —primer com a catequista i després com a padrina— i pels joves que es preparen per a rebre el sagrament de la Confirmació.

Enguany, una Quaresma intensa que es va iniciar amb el Ritu —presidit pel Sr. Bisbe— d'Elecció i Inscripció del Nom i que va continuar, cada diumenge, amb els corresponents lliuraments, escrutinis i exorcismes, va desembocar a la recitació del Símbol i la unció amb l'oli dels catecúmens dins d'una celebració penitencial el Dissabte Sant com a preparació immediata a la recepció del Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia.

A causa de les restriccions a la mobilitat vigents, els Sagraments de la Iniciació no van poder celebrar-se a la Vigília Pasqual i van haver de retardar-se al Diumenge de la Divina Misericòrdia.

Laura, pel Baptisme s'ha incorporat a l'Església i ha estat feta filla estimada de Déu, per la Confirmació ha rebut la força de l'Esperit Sant, i en la Comunió ha rebut al mateix Crist.

La Iniciació Cristiana ha estat un regal de Déu per a Laura, és Ell qui l'ha cridada i li ha fet de manera generosa i eficaç el do de la fe, al qual la neòfita s'ha adherit lliurement; però també ha estat un obsequi per a l'Església, especialment per a la comunitat parroquial de Càlig que s'ha vist envigorada i enfortida en l'esperança cristiana.

Ara pertoca a Laura romandre en esta vida nova que s'ha iniciat en ella, escoltant la Paraula de Déu, pregant, participant de l'Eucaristia dominical, vivint la caritat cristiana, fent camí amb la comunitat, essent testimoni per als altres del Crist ressuscitat.

Mn. Rodrigo Monfort

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

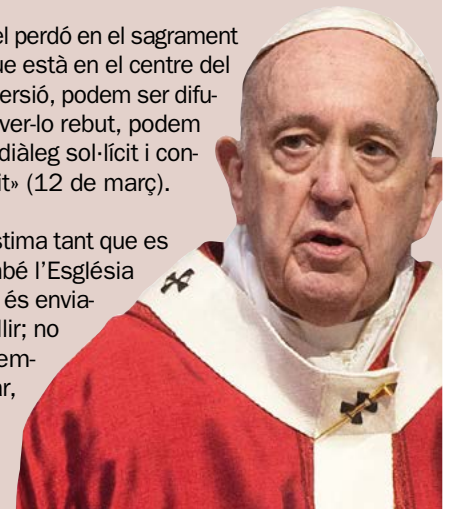

@Pontifex: «Tots tenim malalties espirituals, i no podem curar-les nosaltres sols. Necessitem que Jesús ens curi; és necessari presentar-li les nostres ferides i dir-li: «Jesús, soc aquí davant teu, amb el meu pecat, amb les meves misèries. Tu pots alliberar-me. Sana el meu cor» (11 de març).

@Pontifex: «El començament del retorn a Déu és reconèixer-nos necessitats d'Ell, necessitats de misericòrdia. Aquest és el camí just, el camí de la humilitat» (12 de març).

@Pontifex: «En rebre el perdó en el sagrament de la Reconciliació, que està en el centre del nostre procés de conversió, podem ser difusors del perdó: en haver-lo rebut, podem oferir-lo mitjançant el diàleg sol·lícit i confortant a qui està ferit» (12 de març).

@Pontifex: «Si Déu estima tant que es lliura a nosaltres, també l'Església té aquesta missió: no és enviada a jutjar, sinó a acollir; no a imposar, sinó a sembrar; no a condemnar, sinó portar a Crist que és la salvació» (14 de març).

Divina Misericòrdia

Aquest segon diumenge de Pasqua hem celebrat a la Parròquia Sant Miquel de Deltebre, com tots els anys, la Festa de la Divina Misericòrdia instituida pel papa sant Joan Pau II. A les tres de la tarda vam iniciar amb l'Exposició del Santíssim i el res de la Coronilla a la Divina Misericòrdia.

Durant la tarda hem tingut Adoració, amb cants intercalats amb moments de silenci i espai per rebre el

sagrament de la Penitència si algú ho desitjava.

A les 19.15 h iniciarem el Sant Rosari per rebre després la benedicció amb el Santíssim Sagrament, i a les 20 h l'Eucaristia solemne d'aquest dia amb la participació del Cor Parroquial.

Una entranyable tarda de pregària i adoració davant el Crist ressuscitat!

Mn. Joan Guerola

4a Càpsula: «Dignitat humana, valor de la vida»

Gna. Margarita Bofarull (religiosa del Sagrat Cor de Jesús)

Agraïm a la Delegació de Joves aquestes càpsules formatives als de la diòcesi; així com als qui no hi vivim i ens hi podem nodrir i sumar.

La Gna. Margarita ens remarcava la idea del **SÍ al ben morir** i no a l'eutanàsia. Ens destaca que cal començar amb una clarificació terminològica, perquè sota la paraula eutanàsia posem continguts diferents. Quan es fan enquestes sobre aquest terme i es donen resultats, creu que a vegades no són certs. **«Si no entens bé la pregunta, respons malament», «i vaig parlant amb les persones i m'adono que moltes que diuen sí, si els preguntes si estan d'acord amb l'eutanàsia responen que no però sí amb la sedació pal·liativa. Cal diferenciar bé els continguts de cada terme».**

També ens destaca que **l'Església està d'acord amb la bona mort i fins i tot té un sant patró** d'aquesta: en sant Josep.

«Eutanàsia és una actuació que té com a objectiu primordial provocar la mort» per evitar sofriments o bé per considerar que la seva vida no té els

Càpsules formatives - 16 Abr, 21:30h

Dignitat humana, valor de la vida.

Ger. Margarita Bofarull

- Llicenciada en Medicina i Cirurgia.
- Llicenciada en Teologia.
- Membre Ordinari de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida del Vaticà.
- Presidenta de l'Institut Borja de Bioètica-URL.
- Presidenta del Comitè d'Ètica Assistencial (CEA) de l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona.
- Entre d'altres.

elpoudecar.com

Límit d'inscripció 15 Abr

mínims per considerar-la digna. **I què és una vida digna?** (pregunta interessant).

Moltes persones quan estan demanant l'eutanàsia, en realitat el que vo-

len és «no patir». El que ens vol dir és «agafa, recopila l'arsenal terapèutic que tenim i aplica-me'l». «Hi ha molta gent patint que no patiria si hi hagués un control adequat del do-

lor, i això no és un fet menor. Per tant, **«no vull patir no és el mateix que «vull que em matis»; vol dir treure el dolor si us plau».** «Tot i que sabem que no sempre els tractaments curen el dolor. Quan aquests no funcionen puc utilitzar la sedació». «La sedació pal·liativa és legal des de sempre. Cal consentiment també però no té la finalitat de portar-te a la mort directa». **És un «cuida'm, ajuda'm, acompanya'm, accepta'm.»**

«No m'agrada contraposar eutanàsia i cures pal·liatives, crec que són 2 coses diferents». **Hi ha confusió perquè hi ha molta gent que diu sí a les cures pal·liatives, a la sedació.** Sí a una bona mort. **Tots volem, cristians o no, una bona mort.**

Aquest moment vital és una experiència indescriptible com la mateixa vida. Així que deixem-nos ajudar pels nostres sacerdots, familiars, amics i de Déu; aquest regal de la nostra fe.

Hem pogut compartir com amics espais vitals, així que també us compartim aquest breu resum de la xerrada.

Carlitos i Ester

AGENDA

- **Dilluns 7**, Seminari, Festa de Jesucrist Gran Sacerdot per sempre.
- **Dimarts 8**, Catedral, a les 18 h, aniversari de la dedicació de la Catedral.
- **Dimecres 9**, Reunió del Consell de Presbiteri. / Online, a les 21.30 h, 6a Càpsula formativa.
- **Dissabte 12**, Catedral, Dertosa Sacra, a les 11.30 h, visita guiada al claustre de la Catedral.
- **Diumenge 13**, Tivissa, a les 12 h, confirmacions. / El Masroig, a les 18 h, confirmacions.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. *Tortosa*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.;

santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1-3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Divendres [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria. *Tortosa*:

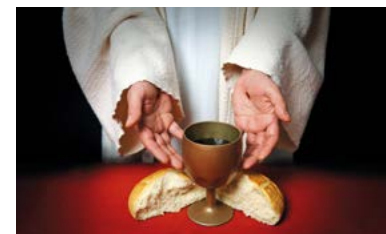
□ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17, 22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4, 26-34]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquil·lina, verge.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

La sang de Crist ens purifica de les obres mortes

Hi ha realitats cristianes tan profundes que no les podem abastar amb una paraula o una reflexió. Això passa amb l'Eucaristia o en la seva festa per excel·lència que és el Corpus que celebrem avui. El nom és «solemnitat del Cos i la Sang de Crist». I precisament enguany la Paraula de Déu fixa la nostra atenció en la sang de Crist, present en l'Eucaristia. Per una banda ens recorda l'aliança de Déu amb els homes. Ho veiem en la primera lectura: *Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí*. L'aliança és el pacte que fa Déu amb el poble pel qual el poble es compromet a seguir totes les normes de l'aliança: *El poble respongué: Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot*. La sang aspergida indica la voluntat del poble de seguir la llei del Senyor, és el seu compromís amb Déu. Per altra banda, aquesta sang també era el perdó dels pecats. Diu la carta als hebreus: *La sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment*. Però la sang dels animals només era una ombra de la veritable sang que salva els homes: *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu com a víctima sense tara*. Per això continua la segona lectura: *Amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort perquè puguem donar culte al Déu viu*. Ell ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Bevent la sang de Crist en l'Eucaristia rebem el perdó dels pecats i som capaços de complir veritablement la voluntat de Déu. Per això l'evangeli ens narra aquest moment que Crist es fa present en el pa i el vi. *Jesús prengué el pa i digué: Preneu-lo: això és el meu cos*. Després prengué el calze i digué: *Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. L'Eucaristia, doncs, és el perdó dels nostres pecats i la força que necessitem per a ser fidels a Déu, per respondre al pacte d'amor que Déu ha fet amb els homes.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.